

ပဲလျော်ပေါက်ပွဲ

ဒါရိုက်တာမြင့်မောင်

စာပေလုပ်သားမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မေလ၊ အမှတ် ၁၊ နှာ ၄၇-၄၉ ထိ။

(၁)

နွေခါမိုငယ်၊ ရာသီမိဿ၊ ဂိမ္မာနမ္ပိ၊ စိတြကြယ်၊
 တိမ်မိုးလယ်မှာ၊ စံပယ်ကွန့်ကာ၊ တိမ်ဗွေချာဝယ်၊
 ဒေသစာလှမ်း၊ လှည့်လည်ငယ်မြန်းလို့၊ နှစ်ဆန်းငယ်သကြိန်၊
 သစ်သစ်သာဖန်တော့တယ်၊ နိုင်ငံကြော့ပြည်သူမှာ၊
 ပန်ဆုယူတာရေသွန်းချိန်မို့၊ လွမ်းလှတယ်လေး။

ကုန်းဘောင်ခေတ် အခါ သမယ အမရပူရမြို့ကဲ့သို့ မင်းနေပြည် ရွှေမြို့တော်ကြီးတွင် နေရသော်လည်း အတာသကြိန်အခါတွင်း၌ တောနယ်များကို လွမ်းဆွတ်သတိရမိကြောင်း တောင့်တောင့်တတ ဖွဲ့ဆိုရေးသားထားသော ရှေးစာဆိုတော်ကြီး ဘိုးသူတော်ဦးမင်း၏အထက်ပါ ၁၂-ရာသီဖွဲ့ လွမ်းချင်းကဲ့သို့ စာရေးသူသည်လည်း ယခင်က တပေါင်းအကုန် တန်ခူးအကူး သကြိန်နေထူးရက်မြတ်အခါတွင် မိမိနေထိုင်ရာ ရန်ကုန်မှခွာ၍ မိမိမွေးရပ်မြေ အညာဒေသ တောလက်ကျေးရွာများသို့လည်းကောင်း၊ မိမိချစ်ခင်သော တောင်ပေါ်အရပ်ဒေသ တနေရာရာသို့လည်းကောင်း၊ တကြိမ်တလှည့်စီ သွားရောက် အပန်းဖြေနေခဲ့ဖူးပါသည်။

အထူးသဖြင့် တောင်ပေါ်အရပ်ဒေသ တနေရာရာသို့ နားနားနေနေ အပန်းဖြေနေရခြင်းသည် ပို၍ စိတ်အေးချမ်းမြေ့မှုရစေသည်။ မိမိချစ်ခင်သော ရိုးသားဖြူစင်ကြသော တိုင်းရင်းသားသွေးချင်းညီအစ်ကိုများနှင့်လက်ပွန်းတတီး အတူတကွ ထိတွေ့နေရသည်ထင်မိလေသောကြောင့် သကြိန်ရက်များ ကာလအတွင်း တောင်ပေါ်ဒေသသို့ ရောက်ခဲ့သည့်အကြိမ်က ပိုလိမ့်မည် ထင်ရသည်။

ထိုနောက် နှစ်အတန်ကြာ တောင်ပေါ်ဒေသနှင့်ကျွန်တော် ကင်းကွာခဲ့လေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၈၀ တန်ခူးလ သကြိန်အတွင်းက ရောက်ခဲ့ခြင်းသည် နောက်ဆုံး ဖြစ်သည်။

တန်ခူးလ သကြိန်အခါ တောင်ပေါ်အရပ်ဒေသများတွင် ကျွန်တော်တို့ မြေပြန်ရန်ကုန်၊ မန္တလေးမြို့ကြီးများကဲ့သို့ အင်တိုက်အားတိုက် အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်ကျဲကြ၍ ရေပက်ရေလောင်း ကစားခြင်း မရှိကြပေ။ ကျွန်တော်တို့ မြေပြန်သားတွေ အဆို၊ အတီး၊ အကများဖြင့် အတာရေသဘင်ပွဲ ဆင်နွှဲယှဉ်ပြိုင်သကဲ့သို့ ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းမျိုး ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့စဉ် တချိန်က မတွေ့ခဲ့ရသလို ယခုတိုင်လည်း ရှိသည်ဟု မပြောကြပေ။ နှစ်ကူးချိန်အခါသမယအတွင်း ဖြစ်၍ ရေပက်သည်ပြောရရုံ ရေကစားသည်ဆိုရုံမျှ စတိသဘောလောက်သာ ရေပက်စားကြလေသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသ အများအပြားတွင် သကြိန်အခါတွင် မြင်ကွင်းကား ဘုရားသွား ကျောင်းတက်ခြင်း၊ ဥပုသ်သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ခြင်း၊ ကျောင်းကန်တော့ခြင်း၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများ ပူဇော်ကန်တော့ခြင်းနှင့်အလှူဒါနပြုလုပ်ကြခြင်း အစဉ်အလာကောင်းစလေထုံးဟောင်းများသာလျှင် အတွေ့များခဲ့သည်။

တောင်ကြီးမြို့ကဲ့သို့ လူမျိုးစုံ နေထိုင်လျက်ရှိသော ရှမ်းပြည်မြို့တော်မှာပင် သကြိန်ရက်များအတွင်း၌ မိမိတို့ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု မပျက် ဘုရားသွား၊ ကျောင်းကန်တော့၊ သက်ကြီးပူဇော်ခြင်းအလေ့အထများ စဉ်ဆက်ထွန်းကားနေဆဲ တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

သို့ရာတွင် အောင်ပန်း၊ တောင်ကြီးမြို့များမှာ အနည်းငယ် ကွာဝေးသော ရှမ်းပြည်ကျေးလက်ရွာ တောင်ပေါ်ဒေသများအတွင်းပိုင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ အရောက်သွားကြည့်မည်ဆိုပါလျှင် သွေးချင်းတောင်ပေါ်တိုင်းရင်းသားများဖြစ်ကြသော ပအိုဝ်း၊ ဓနု၊ တောင်ရိုးအနွယ်လူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေးသော၊ သိမ်မွေ့သော၊ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော၊ ရိုးရာဆန် ရိုးရာမပျက်သော အတာနှစ်ကူးပွဲ သကြိန်ခလေဆန်းများနှင့်ထိုလူမျိုးတို့၏ တာတက်ပွဲတော် ကျင်းပပျော်မြူးကြပုံများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ တွေ့ကြုံဆုံရတတ်လေသည်။ တာတက်ပွဲဖြစ်သည့်အတွက် အတာကူးသည့်နှစ်ဦးရက်မှစ၍ ကဆုန်လပြည့်အထိ အချို့ဒေသတွင် ဝါဦးကာလအထိ ကျင်းပလေ့ရှိသည်ဟု သိခဲ့ရသည်။

(၂)

မှတ်မိလျက် နေပါသေးသည်။

လွန်ခဲ့သည့်အနှစ် ၂၀ ခန့် တန်ခူးလ သင်္ကြန်ရက်များတွင်းက ဖြစ်သည်။

အပန်းလည်းဖြေ အနားလည်းယူရင်း မိမိရိုက်ကူးလိုသော ရုပ်ရှင်ကားတကားအတွက် အံဝင်ခွင်ကျမည့်ရှုကွင်း ရိုက်ကွက်လှလှများ ရှာဖွေယင်း ကျွန်တော်သည် အောင်ပန်းမြို့မှ မိတ်ဆွေတဦး၏ အကူအညီဖြင့် ပင်လောင်းနယ် အရှေ့ဘက်တောင်တန်းတကြောတွင် နေထိုင်ကြသော ပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသားလူမျိုးများရှိရာ ရွာကြီးတရွာသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော မိတ်ဆွေ အဆိုပါပအိုဝ်းရွာကြီးဝန်းကျင်အနီးသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချဉ်းကပ်သွားမိကြသောအခါ တောင်ကမ်းပါးယံကျော်၍ ဟိန်းထွက်လာသော အိုးစည် လင်းကွင်းသံမောင်းသံများကို ပထမကြားလိုက်ရသည်။

ထိုကမှ တောင်းကမ်းပါးယံစွန်းတခု၏ မြေကွက်လပ်ဗဟိုလောက်တွင် ကျွန်းသားတိုင်ကြီးပေါင်း တရာကျော်ဖြင့် အမြင့်ပေ ဆယ်ပေခန့် တထပ်တည်း ခြေတံရှည်အဖြစ် ဆောက်လုပ်ထားသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတကျောင်း၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသားအတော်များများသည် ၎င်းတို့ရိုးရာဝတ်စုံများဖြစ်သော အနက်ရောင် ဘောင်းဘီပွနှင့်အပေါ်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်လျက် ဦးခေါင်းတွင် တဘက်ပေါင်းလျက်၊ အချို့ဦးထုပ်ခမောက်ဆောင်းလျက် လွယ်အိတ်ကိုယ်စီနှင့်မိမိတို့ရွာမှ အသင့်ပြုလုပ်လာခဲ့သော "မီးကျည်"တိုင်များ ထမ်း၍ အစုလိုက် အဖွဲ့လိုက် လက်ကိုယ်စီမြှောက်ကာ ခြေကိုယ်စီကြွကာ မမောမပန်း တေးချင်းများ အော်ဆိုယင်း လှည့်ပတ်ကခုန်နေကြသည်ကို အနီးကပ်တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

တူရိယာပစ္စည်းများမှာ အဖွဲ့တဖွဲ့လျှင် ရှမ်းအိုးစည်တလုံးနှင့်လင်းကွင်းကြီးတခု၊ ဖယောင်းမခုသော မောင်းကြီးစဉ်ငယ်(သံပြိုင် အနိမ့်အမြင့်အလိုက်) ငါးလုံးမှ ကိုးလုံးခန့်ကို ချက်ကျကျ ပြိုင်တူ တီးပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖွဲ့တဖွဲ့၊ အစုတစုလျှင် လူပေါင်း ၅၀ မှ ၆၀ ခန့် ရှိလိမ့်မည်ထင်ရသည်။ ထိုနေ့က အနီးအနားရှိ ပအိုဝ်းရွာပေါင်း သုံးလေးရွာမှ ပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသားယောက်ျားကြီးငယ်(လူပျိုများချည်း ထင်ရသည်) သုံးလေးရာခန့်သည် နေ့ ၁၂ နာရီခန့်အချိန်လောက်မှစ၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို လက်ယာရစ် လှည့်ပတ်ကခုန် တီးမှုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိခဲ့ရသည်။

နံနက်ပိုင်းကမူ ရွာခံပအိုဝ်း ရွာသူရွာသားများနှင့်အနီးအနားမှ ဖိတ်ကြားထားသော ပအိုဝ်းရွာသူရွာသားများပါ စုပေါင်း၍ နှစ်သစ်အတွက် ရည်ရွယ်လျက် ဘုရားဆွမ်းတင် ဆွမ်းကပ်ခြင်း၊ ဆီမီးပူဇော်ခြင်း၊ ထိုနောက် ဘုန်းတော်ကြီးအား လှူဖွယ်ပစ္စည်းမျိုးစုံဖြင့် ကန်တော့ခြင်း၊ လှူဒါန်းရေစက်ချခြင်း၊ တရားနာခြင်း ပြီးလျှင် ဆရာဘုန်းတော်ကြီးနှင့် တကွ ကျောင်းရှိရဟန်းသံဃာနှင့်ရှင်သာမဏေများကို ဆွမ်းကွမ်းလက်ဖက်ရည် ကပ်လှူခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်ဆိုပါသည်။

ထိုသို့ ထိုနေ့အရက်ဦး သုံးနာရီလေးနာရီ အချိန်မှစ၍ နေမွန်းမတည့်မီ ၁၀ နာရီ ၁၁ နာရီအချိန်ကာလအတောအတွင်း ကုသိုလ်ဒါနအစုစု ပြုလုပ်ဖွယ်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပြီးသောအခါကျမှ မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့်ပြည့်ပါစေသော နှစ်သစ်အခါကို ကြိုဆိုကြသည့်သဘောဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရောက်စက မြင်တွေ့နေရသော ပအိုဝ်းလူမျိုးတို့ဘာသာဘာဝအလျောက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ပတ်ပတ်လည်တွင် အိုးစည်၊ မောင်းကြီးငယ်၊ လင်းကွင်းများ တီး၍ အဖွဲ့လိုက် အစုလိုက် ကခုန်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟုမိတ်ဆွေက ရှင်းပြသည်။

ပအိုဝ်းဘာသာစကားဖြင့် အပျိုကို "မူနန်"ဟုခေါ်ကြောင်း မိတ်ဆွေက ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မှတ်ထားဖူးကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဤကပွဲအတွင်းမှာပင် ပအိုဝ်းကာလသား လူပျိုများချည်း ထင်ရသော တီးမှုတ်ကခုန်နေကြသည့်အဖွဲ့တဖွဲ့က "ဟေ...မူနန်...သရေ၊ အေ-အေး...အေ-အို"ဟူ၍ အပျိုကို ခေါ်လိုက်သံ၊ ညှုလိုက်သံမျိုးဖြင့် အော်ဟစ်သီဆိုလိုက်ကြရင်းက ကျောင်းအောက်ထပ် ကျွန်းတိုင်ကြီးများကြားတွင် သစ်လွင်သော တိုင်းရင်းသူဝတ်စုံကိုယ်စီဖြင့် ပန်းကိုယ်စီ အလှကိုယ်စီဖြင့် စုဝေးကာ ကိုလူပျိုပအိုဝ်းကာလသားတို့၏ အဆိုအကကို သဘောကျပြီးနေသော ပအိုဝ်းအပျိုမိန်းကလေးစု ရှိ

ရာသို့ သူတို့လွယ်အိတ်နှင့်အကျီဘေးအိတ်ကပ်များထဲမှ အသင့်ဆောင်ယူလာသည်ပဲလှော်စေ့များဖြင့် ဆုပ်၍ ဆုပ်၍ ပက်ကြဲလိုက်ကြလေသည်။

"ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဗျ"

အတာသကြိန် အခါသမယတွင် ပအိုဝ်းကိုလူပျိုက ပအိုဝ်းအပျိုမကလေးကို သကြိန်ရေအထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ပဲလှော်စေ့နှင့်ပက်ကြဲကစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုမိတ်ဆွေက အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ပြသည်။ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးနှင့်ဆန်းနေသော သွေးချင်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ ထိုလေ့ဆန်းကို ခုံမင်နှစ်သက် ပီတိဖက်ရင်း ပြုံးနေမိလိုက်သည်။

အများထဲမှ ကိုလူပျို ပအိုဝ်းကာလသားတဦးဦးက ပက်ကြဲလိုက်သော အဆိုပါပဲလှော်စေ့ကလေးများသည် တခါတလေ သူရည်ရွယ်ထားလေရာ အပျိုရှိရာ တည့်တည့်မတ်မတ် ရောက်သွားတတ်သလို၊ တခါတရံ လွဲချော်ကာ အခြားအပျိုမိန်းကလေးများ၏ ဆံပင်၊ အကျီအိတ်နှင့်ရင်ညွန့်အတွင်းသို့ ကျရောက်သွားတတ်သောကြောင့် ထိုအပျို ထိုမိန်းကလေး၏ မျက်စောင်းထိုးခြင်း ခံရတတ်သည်လည်း ရှိပေသည်။

အကယ်၍ ပဲလှော်စေ့များက ကိုလူပျို ရည်မှန်းထားသူရှိရာတည့်တည့် ပက်ကြဲမိလျက်သား ဖြစ်ခဲ့လျှင် အပက်အကြံခံရသော အပျိုကလည်း သူတွင်ပါသော ပဲလှော်စေ့ဖြင့် ပြန်ပက်လောင်းယင်း ပါးခွက်ပါးချိုင့်ကလေးများပေါ်အောင် ရွှေသွားကလေးများပေါ်အောင် အပြုံးဖြင့် တုန်ပြန်ခြင်း ခံရတတ်လေသည်။

ထိုအခါ ကိုလူပျို၏ကခုန်နေသော ခြေစုံနှစ်ဘက်မှာ လေအဟုန်နှင့်အတူ မိုးသို့ ထိလုခမန်း၊ အိုးစည်နှင့်လင်းကွင်းတို့ကလည်း တချမ်းချမ်းတထုံထုံနှင့်ထက်ကောင်းကင်ပြင်နှင့်ပတ်ဝန်းကျင် တောတောင်တခုလုံး လွှမ်းခြုံလွှမ်းမိုးသွားတတ်လေသည်။

တခါ တခါ ပအိုဝ်းလူမျိုးတို့၏ တေးသံတမျိုး ထင်ရသောအဖျား(အဆုံးချ)၌ ဟုတ်၊ ဟုတ်ဟု တပြိုင်နက်ချဆိုသော တေးသံမျိုးဖြင့် ပအိုဝ်းအပျိုကလေးများချည်း စုစုဝေးဝေး ရှိလေရာ ကျောင်းထိုင်များအနီးသို့ ရစ်ဝဲ၍ ပဲလှော်စေ့ကလေးများဖြင့် ဆုပ်ကာ ဆုပ်ကာ ပက်ကြဲ၍ ပျော်မဆုံး ကခုန်နေကြသည့်မြင်ကွင်းမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ဤနည်းဖြင့် ဤပွဲတော်မှအစပြု၍ ပအိုဝ်းကိုလူပျိုနှင့်အပျိုတို့သည် ပဲလှော်စေ့အကြောင်းပြုကာ သမီးရည်းစားဘဝ ရောက်သွားသူများ ရှိကြသလို နဖူးစာရွာလည်ကာ ဖူးစာဆုံသွားကြသူများလည်း ရှိသည်ဟု သိခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ သကြိန်အခါတွင်း ပက်လောင်းကစားသော သကြိန်ရေသည် အေးမြပါစေ၊ ချမ်းမြေ့ပါစေအဓိပ္ပါယ်ဆောင်သည်ဟု လူကြီးမိဘများ ပြောဖူးကြသည်ကို မှတ်သားခဲ့ရသော်လည်း သွေးချင်းပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ ပဲလှော်စေ့ဖြင့် ရေပက်ကစားခြင်းလေ့ကား မည်သို့အဓိပ္ပါယ် ဆောင်လေမည် မသိခဲ့ရပေ။

(၃)

ပဲလှော်စေ့ကလေးများဖြင့် ပက်ကြဲ၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအတွင်း လှည့်လည်ကခုန်ကြသော ကပွဲများပြီးသည့် ညနေစောင်း ၂ နာရီကျော် ၃ နာရီခန့်အချိန်လောက်တွင် ပအိုဝ်းကာလသားများနှင့်ယောက်ျားကြီးငယ်တို့သည် မီးယမ်းစင်ဟုခေါ်သော ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့်အတန်ငယ်ဝေးသည့်ရွာအပြင် တောင်ဆင်ခြေလျှောသို့ ကိုယ့်အစုကိုယ့်အဖွဲ့နှင့် ရွာမှအသင့်ပြုလုပ်လာသော မီးကျည်တိုင်ကို စုပေါင်းသယ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

မီးကျည် ပြုလုပ်ထားပုံမှာလည်း ပညာသားပါသည်။ ခိုင်ခန့်ကောင်းမွန်သော သွပ်ပြားတချပ်ကို အထပ်ထပ်လိပ်၍ စပ်ထားသော ယမ်းမှုန့်များ သိပ်ထည့်ကာ ထိပ်ပိုင်းတွင် ဝါးမြစ်ခေါင်းဖြင့် သံစိုတင်စွဲ၍ ပိတ်ဆို့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မီးကျည်၏ ဖင်ပိုင်းတွင်ကား စနက်တံ တပ်ထား၍ ထိုစနက်တံ မီးရှို့လွှတ်တင်ရလေသည်။

ထိုနောက် ပအိုဝ်းအမျိုးသားများသည် မီးကျည်ကို မီးကျည်တင်ပစ်လွှတ်ရာ အမြင့် ၁၀ ပေမှ ၁၅ ပေခန့်ရှိသည့် သစ်ပင်တပင်တွင် ဝါးဖြင့် ကပ်လျက် ဆောက်လုပ်ထားသော မီးယမ်းစင်အနီးသို့ ယူဆောင်လာကြသည်။ ပစ်လွှတ်ရန် အသင့်ပြုလုပ်ထားသော မီးယမ်းစင်ရှိရာ ရောက်သောအခါ မီးကျည်ကို မီးယမ်းစင်ပေါ်သို့ တင်ကာ ဒေသအခေါ် မီးရှို့သည်ဟုဆိုသော မီးကျည်၏ စနက်တံကို မီးရှို့၍ အနည်းဆုံး နှစ်မိုင်မှ သုံးမိုင်ကျော်ဝေးသည့်ပစ်မှတ် "အလံဖြူ"တိုင်ရှိရာသို့ ဦးတည်ပစ်လွှတ်ကြလေသည်။

တနည်းဆိုရလျှင် ပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ "တာတက်ပွဲ"ခေါ် ရိုးရာနံ့ကျည်ပစ်လွှတ်ကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤနံ့ကျည်ပစ်လွှတ်ပွဲတွင် ရွာခံပအိုဝ်းလူမျိုးများရော ဖိတ်ကြားထားသည့်အနီးအနား ရွာများမှ တိုင်းရင်းသားပအိုဝ်းလူမျိုးများပါ သူမီးကျည် ကိုယ့်မီးကျည်၊ သူနံ့ကျည် ကိုယ့်နံ့ကျည် ပြုလုပ်လာကြပြီး တရွာနှင့်တရွာ အပြိုင်ပစ်လွှတ်ကြလေသည်။

အကယ်၍ ဤပြိုင်ပွဲတွင် မိမိတို့ရွာမှ မိမိတို့မီးရှို့လွှတ်တင်လိုက်သော မီးကျည်သည် သတ်မှတ်ထားသောပစ်မှတ်အလံဖြူတိုင်ရောက်၍ ကျော်၍ အနိုင်ရပြီဆိုလျှင် ကာယကံရှင် ပအိုဝ်းလူမျိုးများသည် ပျော်၍ မဆုံး၊ မော်၍မဆုံး ပါလာကြသော လွယ်အိတ်၊ ခေါင်းပေါင်း တဘက်များနှင့်အင်္ကျီများကိုပါ ချွတ်၍ မိုးယံသို့ မြှောက်ကာ တပျော်တပါး ကခုန်ဖြူးထူးကြပုံမှာ သူတို့ရိုးရာ အိုးစည်သံ၊ သူတို့လင်းကွင်းသံ၊ မောင်းသံများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံး ဂယက်လှိုင်းရိုက်ကာ ပွဲတင်ထပ်သွားသည် ထင်မိပါသတည်း။

မြင့်မောင်

